

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 10

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 10.....	1
31. Lucruri care s-au întâmplat ca exemple pentru noi	1
32. Cel care gândește că stă în picioare	3
33. Comuniunea cu Hristos	5
34. Masa Domnului	7
35. Faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu.....	10

31. Lucruri care s-au întâmplat ca exemple pentru noi

1 Corinteni 10.1-6: Pentru că nu vreau, fraților, să fiți neștiutori că părinții noștri toți erau sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași hrană spirituală; și toți au băut aceeași băutură spirituală, pentru că beau dintr-o stâncă spirituală care îi urma (și stânca era Hristosul). Totuși cei mai mulți dintre ei nu l-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au fost uciși în pustiu. Și acestea au devenit pilde pentru noi, ca să nu fim poftitori de rele, cum au poftit și ei.

Cu versetele 1-13 din acest capitol, Pavel continuă imediat subiectul de la sfârșitul capitolului anterior. Acolo era vorba despre cineva care predica și îndeplinea o anumită slujbă pentru Dumnezeu. În pasajul care urmează, este vorba despre oameni care aparțin în exterior poporului lui Dumnezeu, dar în interior nu au nicio parte la el. Istoria poporului Israel servește ca ilustrare pentru aceasta. Acolo erau oameni, care se bucurau de privilegiile, pe care Dumnezeu le dăduse poporului Său. Cu toate acestea, ei nu au ajuns în țara promisă, ci au fost nimiciți în pustiu.

Aceasta are o semnificație profundă pentru noi, creștinii credincioși. Mulți se numesc creștini, sunt botezați, chiar iau parte la Cina Domnului, dar totuși sunt pierduți pentru eternitate. De ce? Pentru că în interiorul lor nu au o viață nouă. Nu a avut loc o adevărată convertire la Dumnezeu, nu au avut niciodată o pocăință sinceră înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele lor. Acești oameni cred că Dumnezeu ar fi mulțumit, dacă ei respectă anumite rânduieli, cum ar fi botezul și Cina Domnului. În creștinism, aceste rânduieli sunt numite sacramente. În bisericele protestante există două sacramente: botezul și Cina Domnului; în Biserica Romano-Catolică există încă cinci. Aceste așa-numite sacramente au în comun faptul că sunt doar semne exterioare.

Să luăm în considerare botezul și Cina Domnului. Din ce constau acestea? La botez se folosește apă obișnuită. Cina Domnului este sărbătorită cu pâine obișnuită și vin obișnuit. Dar să luăm în considerare semnificația, pe care o acordă o mare parte a creștinătății acestor lucruri exterioare,

precum botezul și Cina Domnului. Uneori se spune că prin botez primim o viață nouă sau că prin participarea la Cina Domnului primim parte la viața veșnică. Se afirmă, așadar, că participarea la aceste semne exterioare produce o înnoire interioară. Mulți creștini cred aceasta și își întemeiază pe ele siguranța mântuirii. Dar faptul acesta este o mare eroare, care nu va duce decât la pierzarea multor oameni.

Pentru a combate această eroare, Pavel face referire la istoria lui Israel. El începe cu cuvintele: „Pentru că nu vreau să fiți neștiutori”. Era important pentru el ca credincioșii din Corint să știe aceasta. Apoi enumeră privilegiile lui Israel. În primul rând este norul. În Exodul 13.21,22 citești că Dumnezeu locuia în acest nor și astfel arăta poporului Său calea după ce acesta ieșise din Egipt. În Exodul 14.19,20, norul s-a așezat între egipteni și israeliți, astfel încât egiptenii nu au putut ajunge la israeliți. Norul este un semn al prezenței DOMNULUI, al călăuzirii și al protecției Sale. Apoi, toți au trecut prin mare. Cum s-a întâmplat aceasta este descris în Exodul 14. Trecerea prin mare corespunde botezului. Așa scrie și aici: „... și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare”. A boteza înseamnă a fi adăugat. Moise era conducătorul lor. El fusese chemat de DOMNUL pentru aceasta. Ei trebuiau să-l asculte, altfel nu puteau rămâne cu poporul.

Privilegiile menționate în continuare se referă la mâncare și băutură. La urma urmei, israeliții aveau nevoie de hrană, pentru a rămâne în viață și pentru a avea putere pentru călătoria prin pustiu. În Exodul 16 și 17, Dumnezeu dă poporului mană din cer ca hrană și apă din stâncă ca să bea (Exodul 16.13–15; 17.6). Dar vezi cum este menționat acest fapt în capitolul nostru? Aici este vorba despre hrană spirituală și băutură spirituală. Nu era oare mană obișnuită ceea ce mâncau și nu era oare apă, în adevăratul sens al cuvântului, cea care curgea din stâncă? Ba da, dar Pavel vrea să spună că mana, în sensul strict al cuvântului, și apa, în sensul strict al cuvântului, au o semnificație spirituală. Israelii de atunci nu au înțeles aceasta, de aceea nu este scris așa în Exodul. Noi, însă, putem ști acum că aceste lucruri au o semnificație spirituală, pentru că avem întreaga Biblie.

În Evanghelia după Ioan, în capitolele 6 și 7, Domnul Isus vorbește, de asemenea, despre mană și apă. După ce a vorbit despre mană, El spune: „Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer” (Ioan 6.49-51, vezi și versetele 31-35). În capitolul 7, El vorbește despre „râuri de apă vie” (Ioan 7.38). Versetul următor oferă explicația: „Dar a spus aceasta despre Duhul” (Ioan 7.39). Acum ne putem întreba: „Dar dacă israeliții nu știau aceasta, de ce scrie așa aici?” Gândesc că deoarece ei nu ar fi trebuit să considere ca fiind ceva de la sine înțeles faptul că erau aprovizionați în acest fel. Era purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care se manifesta mereu în mod nou, când mana stătea pregătită gata de adunat în fiecare dimineață.

La fel este și cu „stânca spirituală”. În cazul israeliților era o stâncă în sensul strict al cuvântului, dar această stâncă nu i-a urmat, desigur, prin pustiu. Mai degrabă, aceasta înseamnă că Hristos i-a însoțit și le-a dat apă când aveau nevoie. Faptul că aveau apă de băut de fiecare dată se datora purtării de grijă a lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a putut oferi această îngrijire, pentru că El a văzut dinainte venirea Fiului Său, Isus Hristos. De aceea se spune aici: „Stânca era Hristosul.” Fiecare binecuvântare, pe care Dumnezeu a dat-o vreodată poporului Său, a putut fi dată numai pentru că Hristos urma să devină Mântuitorul poporului Său. Pentru noi, care trăim în timpul de după venirea lui Hristos, nu este altfel. Și noi datorăm fiecare binecuvântare lui Hristos și lucrării Sale, pe care El a împlinit-o pe Golgota.

După ce Pavel a enumerat câteva privilegii, de care se bucura tot poporul (cuvântul „toți” apare de nu mai puțin de cinci ori în versetele 1-4), versetul 5 are efectul unui duș rece: „Totuși cei

mai mulți dintre ei nu I-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au fost uciși în pustiu.” Cum este posibil? Atâtea privilegii și totuși au pierit?! Nu se poate altfel, decât că poporul a folosit greșit aceste privilegii. *Și asta ni se poate întâmpla și nouă!* Noi nu suntem cu nimic mai buni. De aceea trebuie să luăm aminte la lucrurile care s-au întâmplat cu Israel. Ele sunt exemple, pe care trebuie să le lăsăm să acționeze asupra noastră, pentru că Dumnezeu ne dă aceste exemple, pentru a ne avertiza.

Știi tu cu ce a început toată nenorocirea, pe care poporul și-a atras-o și prin care a fost doborât în pustiu? Prin faptul că s-au dezgustat de mană. Astfel, au poftit după lucruri rele (versetul 6). Au tânjit după Egipt și și-au amintit „cât de bine le era acolo”. Au uitat pur și simplu cum suspinau sub jugul sclaviei. Poți citi această istorie în Numeri 11 (Numeri 11.4-7).

Primul exemplu negativ se găsește în versetul 6. De ce este această istorisire un exemplu pentru noi? Numai atunci când Domnul Isus (El este adevărata mană, după cum știi) înseamnă totul pentru inima și viața noastră, noi nu vom tânji după lucrurile lumii. Prin lucrarea Domnului Isus, ai fost eliberat din strânsoarea lumii. Tu îi datorezi totul Lui. Dar dacă te plictisești să citești Biblia, pentru a-L cunoaște mai bine, dacă te plictisești să te rogi, să dai mărturie despre El, pe scurt: dacă gusturile tale se schimbă, începi să te gândești din nou la vremea când trăiai în lume. Ce plăceri aveai atunci! Făceai tot ce-ți doreai. Uiți pur și simplu cât de mizerabil erai atunci. Și, fără să vezi nimic rău în asta, faci din nou lucruri care aparțin vechii tale vieți. Da, așa se întâmplă! De aceea trebuie să luăm foarte în serios aceste exemple. Rămâi aproape de Domnul Isus. El este adevărata împlinire. Nu ai nevoie de nimic mai mult.

Citește din nou 1 Corinteni 10.1-6. - Gândește-te cum poți aplica acest pasaj la propria ta viață.

32. Cel care gândește că stă în picioare ...

1 Corinteni 10.7-13: Nici nu fiți idolatri, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace”. Nici să nu curvim, cum au curvit unii dintre ei și, într-o singură zi, au căzut douăzeci și trei de mii. Nici să nu-L ispitim pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei și au pierit prin șerpi. Nici să nu murmurați, cum au murmurat unii dintre ei și au pierit prin Nimicitorul. Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor. Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost omenească; și credincios este Dumnezeu, care nu va îngădui să fiți ispitiți peste ce puteți, ci, împreună cu ispita, va pregăti și scăparea, ca voi să o puteți răbda.

La sfârșitul pasajului anterior, am scris: Rămâi aproape de Domnul Isus. Dacă faci asta, pur și simplu nu vei avea înclinația de a face rău. Dacă nu o faci, ți se va întâmpla același lucru ca și israeliților.

În versetul 6 se găsește de fapt rădăcina, cauza primară a tuturor celorlalte păcate, pe care le-a comis poporul Israel. Când dorința de a trăi cu și pentru Hristos scade, alte dorințe îi iau locul. Vei fi atras într-o beție de mâncare, băutură și plăceri. Pavel se gândește aici la „sărbătorile” legate de vițelul de aur (Exodul 32.1-6). Moise era plecat de mult timp, de aceea voiau un Dumnezeu vizibil. Astfel, ei au pierdut din ochi pe DOMNUL și s-au scufundat într-o mlaștină de desfrâu. Au devenit idolatri. Idolatria înseamnă a pune ceva în locul lui Dumnezeu și al lui Hristos. Aceasta se poate întâmpla foarte repede. Nu trebuie să fie vorba neapărat de lucruri

Capitolul 10

despre care știi că sunt păcătoase și greșite. Se vede aceasta la poporul Israel. În ce consta idolatria lor? Răspunsul se află imediat după aceea: mâncarea, băutura și distracția. Sunt acestea ocupații greșite? Cu siguranță nu! Dar pentru Israel erau cu siguranță greșite.

Poporul pierduse legătura cu Moise, marele său conducător. El era plecat de mult timp, oamenii nu-l mai vedeau și nu-l mai auzeau. De aceea i-au spus lui Aaron să le facă un dumnezeu. Aaron face aceasta, și vițelul de aur apare pe soclul său. Apoi încep să mănânce, să bea și să se distreze. Care este cauza mâncatului, băutului și al distracției? Lunga absență a lui Moise. Ce exemplu ne oferă aceasta? Domnul Isus este plecat de mult timp, încât pare că nu Se va mai întoarce. Așadar, vrem să ne facem un trai confortabil în această lume și să ne bucurăm de viață. Ne facem și un dumnezeu, unul pe care îl putem vedea, care ne place, și viața devine o mare sărbătoare! Dar este o sărbătoare fără adevăratul Dumnezeu. Astfel de voci le poți auzi de la oameni care mărturisesc că sunt creștini, dar nu se așteaptă la venirea lui Hristos. În Matei 24.48-51, Domnul Isus vorbește despre comportamentul creștinilor mărturisitori care pierd din vedere venirea Lui. Pentru a nu deveni idolatri, este important să așteptăm cu stăruință venirea Domnului Isus. Despre credincioșii din Tesalonic se spune că s-au „întors de idoli la Dumnezeu” și au așteptat „din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9-10).

Următoarea avertizare este să nu curvim. Curvia este ceea ce în limbajul comun se numește „adulter”. În limbajul biblic, nu este altfel. Evenimentul la care se face referire aici se găsește în Numeri 25. Curvia practică acolo consta în faptul că bărbații israeliți se căsătoreau cu femei moabite (Numeri 25.1-2). Ei s-au căsătorit cu femei „străine”, care nu aparțineau poporului lui Dumnezeu. Ei au iubit persoane, pe care Dumnezeu le-a interzis să le iubească (Deuteronomul 23.3-6). Și acest eveniment este un exemplu pentru noi. În primul rând, el conține o avertizare directă de a nu curvi. Cât de îngrozitoare este această curvie în sensul strict al cuvântului am văzut deja în capitolul 6. Dar există și curvie în sens spiritual. Când iubim persoane, care nu vor să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu, „curvim”. Desigur, nu este vorba aici de dragostea pentru Hristos, care trebuie să ne anime când le ducem Evanghelia păcătoșilor, pentru ca ei să fie mântuiți. Nu ar fi bine să nu avem dragoste pentru oamenii pierduți. Nu, este vorba despre relații de dragoste în care, în practică, nu se pune întrebarea ce părere are Dumnezeu despre ele. Iacov nu se sfiește să scrie în epistola sa: „Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu?” (Iacov 4.4).

Adulterul este o formă specifică de curvie. Trebuie să fii conștient că în lume nu a fost și nu este loc pentru Hristos. Lumea L-a respins și încă Îl respinge. Oricine nu L-a primit pe Hristos aparține lumii și trăiește în vrăjmășie față de El. Așa vede Dumnezeu lucrurile și așa trebuie să le vedem și noi. Poate că oamenii lumii vorbesc despre El în mod prietenos și apreciativ, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Dumnezeu îi vede astfel. Cine trăiește în acest fel și continuă să trăiască astfel, va avea în final foarte puțin din creștinism. Mărturia unor astfel de oameni dispare complet cu timpul.

În versetul 9 suntem avertizați să nu-L ispitim pe Hristos. În inimile oamenilor apar îndoieli cu privire la calea pe care Dumnezeu o urmează cu ei. Ei se întreabă dacă Dumnezeu are cu adevărat intenții bune față de ei și își exprimă neîncrederea. Această sămânță a îndoielii este lucrarea lui satan. Așa a venit el deja în Grădina Eden sub forma unui șarpe la Eva și i-a șoptit: „Oare așa a spus Dumnezeu?” Astfel a turnat otrava neîncrederii în inima ei. Și de atunci a procedat mereu în acest fel și cu mult succes. Când îți vin gânduri de îndoială față de Dumnezeu, poți fi sigur că satan ți le inspiră. Nu ceda! Continuă să ai încredere în Dumnezeu, chiar dacă

pare că lui Dumnezeu nu-i pasă de tine. Altfel, veninul șarpelui va continua să acționeze încet și te va face să pieri odată cu lumea.

Pavel avertizează și împotriva murmurului. Murmurul este unul dintre păcatele cele mai frecvente ale poporului Israel în timpul călătoriei sale prin pustiu. Ei găseau mereu un motiv pentru a-și exprima nemulțumirea față de Dumnezeu. Ai avut vreodată probleme cu asta? Ai grijă să nu te lași infectat de spiritul nemulțumirii. El îți va suga toată bucuria și recunoștința, pe care le simți în mod normal față de Dumnezeu. Atunci nu vei mai putea experimenta bucuria unei vieți trăite cu Dumnezeu. Murmurul îți strică viața și te transformă într-un morocănos, astfel încât nu mai ești o mărturie.

De fapt, întreaga istorie a lui Israel este o singură ilustrare mare. Tot ce s-a întâmplat poporului s-a întâmplat ca avertisment pentru noi. Te poți întreba: era necesar? Sigur că da! Dacă nu ești atent, vei merge cu lumea, te vei plânge împreună cu cei care murmură, vei alerger după cei care vor să îmbunătățească lumea, vei dori să-ți menții corpul sănătos consumând exclusiv produse biologice-dinamice, vei cădea în capcana băieților sau a fetelor frumoase etc. etc. Te rogi și mulțumești pentru mâncare, mergi la biserică sau la adunări, și după aceea? ... Exact, cazi pradă ispitelor lumești. Așadar, nu face ca Israelul. Ai fost avertizat.

Trăim la „sfârșitul veacurilor”. Nu mai rămâne decât judecata, pentru că nu mai există nicio speranță că omul va îndeplini așteptările lui Dumnezeu. Peste tot se vede desfrâul total al omului. Istoria lui Israel este o ilustrare potrivită a acestui fapt. Cine, în ciuda acestei argumentări detaliate a apostolului, încă se încrede în sine, se poate aștepta la căderea lui iminentă. Nu există nicio garanție că noi nu vom cădea. Cine crede că stă în picioare, doar pentru că se numește creștin și crede că se comportă creștinește, va cădea cu siguranță de la Dumnezeu cel viu. Mărturisirea este importantă, dar are valoare numai dacă provine dintr-o relație vie cu Dumnezeu și cu Hristos. Din fericire, oricine are o astfel de relație cu Dumnezeu poate conta pe credințioșia Lui. Indiferent de ispitele care te pot face să cazi, Dumnezeu este încă prezent. El este deasupra circumstanțelor și te va ajuta, dacă nu te încrezi în tine însuși, ci în El. Atunci El va crea și ieșirea din ispită, astfel încât să o poți îndura. Tot ce ți se poate întâmpla este cântărit de Dumnezeu. El nu te va pune la încercare peste puterile tale, chiar dacă uneori ar putea părea așa. În ciuda aparențelor și a sentimentelor tale în astfel de situații, contează pe credințioșia lui Dumnezeu. El nu va permite să ajungi de rușine!

Citește din nou 1 Corinteni 10.7-13. - Ce înveți despre tine din aceste versete și ce înveți despre Dumnezeu?

33. Comuniunea cu Hristos

1 Corinteni 10.14-17: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.

Cu versetul 14 începe un nou subiect. Până acum, Pavel a considerat Adunarea ca fiind casa în care locuiește Dumnezeu. Și pentru că El locuiește în ea, El are dreptul să hotărască cum trebuie să se comporte credincioșii în ea. Este casa Lui, până la urmă. Dacă în Adunare se întâmplă

Capitolul 10

lucruri pe care El nu le dorește, atunci El hotărăște cum trebuie să se procedeze împotriva lor. În capitolul 5 avem un exemplu clar în acest sens. Acolo scrie că cel rău trebuie dat afară (1 Corinteni 5.13b). Tema pe care o abordează acum Pavel este încă legată de Adunare. Dar acum Adunarea nu mai este considerată doar o casă, ci mai ales un trup. În versetul 17 citești despre „un singur trup”. Vom vedea imediat ce înseamnă asta.

Mai întâi încă ceva despre acest verset. Acest verset continuă pasajul anterior. De fapt, este un fel de rezumat al versetelor 1-13. Versetele anterioare au arătat clar că idolatria este ceva care îți distrage privirea de la Dumnezeu și de la Hristos. Este ceva care Le ia locul. Ce anume este acest „ceva” este diferit pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Probabil că știi care sunt lucrurile care se interpun atât de ușor între tine și Dumnezeu. Dar chemarea „Fugiți!” este aceeași pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Cine se lasă pradă oricărei forme de idolatrie nu poate avea parte de binecuvântările care sunt rezultatul comuniunii cu sângele lui Hristos.

În cazul credincioșilor din Corint era tendința de a se întoarce în templul idolilor. Pentru că deveniseră creștini, se puteau convinge că un idol nu era nimic. Dar această întoarcere era o greșală. Nu poți participa la ceremonii religioase idolatre fără a-ți renega poziția de creștin. Credincioșii din Corint ar trebui să se gândească bine la aceasta. Pavel li se adresează ca unor oameni cu judecată, adică capabili să judece ceea ce fac. Incoerența participării lor la idolatrie este exprimată cel mai clar prin faptul că Pavel le prezintă comuniunea pe care o aveau ca și creștini credincioși. Ca și creștini credincioși, ei sărbătoreau în fiecare duminică Cina Domnului. În acest context, ei foloseau un pahar și pâine, așa cum spusese Domnul Isus. Despre instituirea Cinei Domnului de către Domnul Isus poți citi în Evangheliile (Matei 26.26-28; Marcu 14.22-24; Luca 22.19-20). Despre aceasta poți citi și în capitolul următor al acestei epistole (1 Corinteni 11.23-26). Acolo se vorbește mai ales despre faptul că Cina Domnului este o masă de aducere aminte. Când mâncăm din pâine și bem din pahar ne amintim de ceea ce a făcut Domnul Isus aici pe pământ. Ne gândim la El, o facem în amintirea Lui. Voi vorbi mai multe despre aceasta când vom medita asupra capitolului 11 din 1 Corinteni.

În capitolul 10, pe care îl avem acum în fața noastră, este evidențiată o altă latură. Aici este vorba despre faptul că, prin participarea la Cina Domnului, ai părtășie cu sângele și trupul lui Hristos. Desigur, nu știu dacă participi deja la Cina Domnului. Dacă nu este încă cazul, sper că o vei face în curând. Desigur, nu pentru a „face parte din grup”, ci din dragoste pentru Domnul Isus, pentru că El a dorit aceasta. Totuși, este important să vezi unde trebuie să aibă loc aceasta. Pentru aceasta, trebuie să afli dacă locul în care vrei să participi la Cina Domnului respectă ceea ce scrie aici. În primul rând, aceasta înseamnă:

1. Oamenii se adună acolo pentru a exprima comuniunea cu sângele lui Hristos și cu trupul lui Hristos? Așa scrie în versetul 16.
2. În al doilea rând: oamenii se adună acolo ca o unitate, așa cum se exprimă în pâinea cea unică? Așa scrie în versetul 17.

Poate că ți se pare puțin dificil. Este de înțeles. Trebuie să depui puțin efort pentru a înțelege aceste lucruri. Pavel nu spune în zadar că le vorbește ca unor oameni cu judecată. Acestea nu sunt lucruri despre care se vorbește cu copiii. Prin urmare, participarea copiilor la Cina Domnului nu corespunde gândirii lui Dumnezeu. Cine participă la Cina Domnului trebuie să înțeleagă într-o oarecare măsură ce face. Voi încerca să clarific aceasta.

Cuvântul „comuniune”, care apare atât de des în acest pasaj, înseamnă „a participa împreună la ceva”. Tu împărtășești ceva cu alții. Când încă nu-L cunoșteai pe Domnul Isus, împărtășeai lucrurile lumii cu prietenii tăi. Împărtășeai plăcerile lor, ieșeai împreună cu ei. Acum ai alți oameni, frații și surorile tale, cu care împărtășești binecuvântările pe care le-ai primit și tu, pentru că Îl cunoști pe Domnul Isus. Această comuniune a fost realizată prin sângele lui Hristos. Este comuniunea sângelui Său. Prin sânge s-a realizat împăcarea între tine și Dumnezeu. Păcatele sunt îndepărtate pentru totdeauna. Toți cei care au găsit protecție înapoia sângelui (compară cu Exodul 12.13) împărtășesc această comuniune. Toți cei care nu au parte de sângele lui Hristos sunt în afara acestei comuniuni. Sângele este menționat aici mai întâi, deoarece el constituie temelia comuniunii.

Când se vorbește apoi despre pâine, vedem în ea comuniunea trupului lui Hristos. Trupul lui Hristos are două semnificații: trupul pământesc al lui Hristos este trupul în care El a purtat păcatele noastre, iar trupul Său figurativ este Adunarea, din care fac parte toți credincioșii adevărați. Când frângem pâinea, ne gândim mai întâi la trupul Său, pe care El l-a dat în moarte. Împreună, adică unii cu alții sau în comun, contemplăm acest trup prețios, în care El l-a glorificat pe Dumnezeu. Era trupul, pe care Dumnezeu l-a pregătise când a venit în lume (vezi Evrei 10.5). În al doilea rând, ne gândim că prin dăruirea trupului Său în moarte, Adunarea a luat naștere ca trup al Său. O imagine frumoasă a acestui fapt o găsim în Geneza 2.21-23. Adam este adormit de Dumnezeu într-un somn adânc, un fel de somn al morții. Apoi Dumnezeu ia una din coastele lui Adam și formează din ea o femeie pentru el. Când El i-o aduce pe Eva, Adam spune: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea”. Astfel poți recunoaște trupul lui Hristos în Adunare.

La frângerea pâinii, ne gândim atât la trupul pe care Hristos l-a dat în moarte, cât și la Adunarea care a luat naștere prin moartea Lui. Versetul 17 se referă în mod clar la Adunare. Este vorba despre „noi, cei mulți”. Numai cei care aparțin Adunării pot recunoaște aceasta prin faptul că iau o parte dintr-o singură pâine. Și acest fapt este din nou inclusiv și exclusiv în același timp. Este inclusiv, deoarece este pentru toți cei care aparțin cu adevărat Adunării. Este exclusiv, deoarece pentru necredincioși nu este loc la Cina Domnului.

Citește din nou 1 Corinteni 10.14-17. – Iei tu deja o parte din pâinea unică?

34. Masa Domnului

1 Corinteni 10.18-22: Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

Pentru a clarifica ce înțelege el prin comuniune, Pavel ia ca exemplu serviciul divin al lui Israel. Cum se desfășura acesta?

În cartea a treia a lui Moise [Leviticul] poți citi despre diferite tipuri de jertfe, care puteau sau trebuiau aduse. Toate aceste jertfe arată ceva despre Persoana și lucrarea Domnului Isus. El este adevărata jertfă. Jertfele erau aduse pe altarul care se afla în curtea cortului întâlnirii. Acest altar

era numit altarul de ardere din aramă. Pavel se gândește aici mai ales la jertfa de pace. Am putea numi-o jertfă de împăcare sau jertfă de comuniune. Din jertfa de pace, Dumnezeu primea o parte, preotul primea o parte, și în afară de aceasta oricine din popor, care era curat, putea mânca din ea. Poți citi toate acestea în Leviticul 3 și 7.

Asta înseamnă că Dumnezeu era în comuniune cu poporul Său și că această comuniune consta în mâncarea împreună a jertfei de pace. Locul în care se trăia această comuniune – participarea comună la jertfă – era altarul. Altarul era locul întâlnirii, unde Dumnezeu se întâlnea cu poporul. Dacă te gândești că jertfa de pe altar era mistuită de foc, poți să te gândești la crucea Domnului Isus, când te gândești la altar. Atunci devine și mai clar că altarul era un loc de întâlnire între Dumnezeu și poporul Său. Căci Domnul Isus ne-a împăcat cu Dumnezeu, ispășind pentru păcatele noastre în focul judecății lui Dumnezeu. El a îndeplinit cerințele sfinte ale lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatele.

Dar în cazul altarului poți să te gândești și la faptul că el este o imagine a Domnului Isus Însuși. Așa cum altarul oferă jertfa lui Dumnezeu, Domnul Isus S-a oferit pe Sine Însuși lui Dumnezeu. Așa scrie în Evrei 9.14: „... Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”. Când te gândești la „comuniunea cu altarul”, aceasta înseamnă că împreună cu Dumnezeu ne putem bucura de Domnul Isus. Căci aceasta este comuniunea: să ne bucurăm împreună de același lucru. Nu crezi tu că Dumnezeu are o bucurie nespus de mare pentru Fiul Său? Și nu ai și tu o mare bucurie pentru El? Israel nu a înțeles aceasta în acest sens, desigur. Dar tu știi din versetele 6 și 11 ale acestui capitol că tot ce s-a întâmplat cu Israel a fost un model pentru noi.

Acum putem ști ce a intenționat Dumnezeu cu adevărat când a dat lui Israel toate aceste porunci. De aceea, Pavel a putut spune: „Uitați-vă la Israelul după carne”. Prin acest model devine clar că orice altă formă de comuniune este exclusă. Israelului îi era strict interzis să participe la sărbătorile păgâne ale popoarelor înconjurătoare. Același lucru era valabil și pentru credincioșii din Corint. Nu că Pavel voia să retragă ceva din ceea ce spusese anterior, în capitolul 8, despre jertfele aduse idolilor și despre idoli (1 Corinteni 8.1,4). Carnea jertfită unui idol era și rămânea carne obișnuită. Iar un idol era și rămânea o bucată obișnuită de lemn sau piatră. Nu asta era problema. Ceea ce voia să clarifice credincioșilor din Corint era că jertfele aduse de păgâni erau de fapt aduse demonilor, adică diavolilor, spiritelor rele. În spatele idolilor din lemn și piatră se aflau demonii. Respectul și adorarea, cu care păgânii aduceau jertfe și îngenuncheau în fața unui idol, erau primite de acești demoni.

Demonii există cu adevărat, ei sunt reali. Sunt ființe al căror scop este să distrugă omul și să-l țină departe de comuniunea cu Dumnezeu. Demonii se folosesc de fantezia și temerile omului. Astfel, omul este determinat să aducă jertfe unui idol pentru a-l mulțumi; în realitate, însă, demonii sunt cei care primesc aceste jertfe. În acest fel, adevăratul și singurul Dumnezeu este exclus.

Nu toți cei care participă la astfel de jertfe sunt conștienți de acest fapt, dar așa stau lucrurile în realitate. De aceea trebuie să existe o separare radicală între serviciul divin creștin și serviciul religios păgân. Comuniunea cu demonii și comuniunea cu Dumnezeu sunt incompatibile. Paharul Domnului și paharul demonilor se exclud reciproc. Este de neconceput să bem într-un moment din paharul care aparține Domnului, gândindu-ne la sângele pe care El l-a vărsat pentru noi ca să ne binecuvânteze, și în următorul moment să bem din paharul consacrat demonilor, unindu-ne prin acest act cu marele adversar al lui Hristos.

Capitolul 10

Ai putea spune că acest pericol nu este atât de real pentru noi, în așa-numitul Occident creștin. Poate că așa este, dar aceste învățături conțin o instrucțiune foarte importantă. Căci nu este doar un cuvânt pentru credincioșii din Corint de atunci. Instrucțiunea importantă pentru noi este următoarea. Noi nu putem bea din paharul Domnului decât într-un loc unde I se aduce toată gloria pentru binecuvântarea pe care am primit-o datorită sângelui Lui vărsat. Același lucru este valabil și pentru participarea la masa Domnului și la masa demonilor. Este remarcabil faptul că în Ezechiel 41.22 și în Maleahi 1.7,12 se vorbește, de asemenea, despre masa Domnului. Aceasta se referă la altarul de fier pentru jertfe arse. Pavel face din nou referire la o imagine din Vechiul Testament. Ce însemna acest altar? Comuniune! Ce înseamnă masa Domnului? Comuniune! În fiecare familie care funcționează normal, membrii se adună la masă la ore fixe pentru a mânca. Acesta este momentul în care membrii familiei, părinții și copiii, sunt împreună. În timpul zilei, ei s-au aflat în diferite locuri: acasă, la școală, la serviciu etc. Dar în timpul mesei, ei împărtășesc experiențele zilei.

Același lucru este valabil și pentru masa Domnului. Fiecare credincios vine la masa Domnului cu ceea ce a primit de la Domnul Isus în cursul săptămânii, pentru a împărtăși împreună cu ceilalți lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus. Dar, la fel ca la masa familiei, la masa Domnului nu au ce căuta lucruri care nu aparțin acolo. Copiii care fac sau spun lucruri nepotrivite strică atmosfera de la masă. Ei trebuie să se retragă de la masă pentru o perioadă, până când înțeleg ce au greșit. Acest exemplu cotidian arată ceva care se aplică și mesei Domnului. La masa Domnului este loc pentru fiecare credincios din Adunare. Dar cine învață lucruri greșite despre Domnul Isus sau permite în viața sa lucruri care nu se potrivesc unui credincios, trebuie ținut departe de masa Domnului.

Și mai grav este să participi la masa demonilor. Aceasta este în contradicție directă cu masa Domnului. Cine crede că poate participa la ambele mese, Îl provoacă pe Domnul la gelozie. Domnul Isus nu poate tolera la ai Săi nicio legătură cu demonii. Dacă totuși se întâmplă, El va trebui să-i pedepsească. El are puterea necesară pentru a face aceasta. Masa Domnului și masa demonilor sunt două extreme, care nu pot fi aduse împreună.

Este adevărat că cineva care participă la Cina Domnului participă fie la masa Domnului, fie la masa demonilor? În multe locuri din creștinătate se sărbătorește Cina Domnului. Nu în fiecare loc este masa Domnului, dar nu se poate și nu trebuie să spunem că acolo este masa demonilor. Pe de altă parte, nu este vorba doar de orice masă, ci de masa Domnului! Asta înseamnă că se poate vorbi despre masa Domnului numai atunci când este clar că se acționează după voia Domnului. Ceea ce este voia Lui putem citi în Cuvântul Său. De aceea, când întâlnim creștini care se adună într-un anumit fel și sărbătoresc împreună Cina Domnului, ar trebui să verificăm în Biblie dacă avem de-a face cu creștini care se adună la masa Domnului. Dacă este așa, îi putem recunoaște ca credincioși care doresc să facă numai ceea ce spune Domnul și, împreună cu ei, să exprimăm unitatea Adunării ca Trup al lui Hristos în frângerea pâinii. Deoarece creștinătatea de astăzi este fragmentată în tot felul de biserici și grupuri, Biblia este singurul nostru sprijin. Nu vrem să-L provocăm pe Domnul la gelozie, asociind Numele Lui cu tot felul de reguli stabilite de oameni în multe părți ale creștinătății. El nu poate aproba faptul că ne lăsăm conduși de propriile noastre idei. Dacă facem asta, El va trebui să ne mustre, iar dacă nu ascultăm, va trebui să ne pedepsească. El este suficient de puternic pentru asta.

Citește din nou 1 Corinteni 10.18-22. - Cum poți recunoaște masa Domnului?

35. Faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu

1 Corinteni 10.23- 1 Corinteni 11.1: Toate sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu caute folosul său, ci pe al altuia. Mâncați orice se vinde în măcelărie, necercetând ceva din cauza conștiinței. Pentru că „al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el”. Dar, dacă cineva dintre cei necredincioși vă invită, și vreți să mergeți, mâncați tot ce vă este pus înaintea, necercetând ceva din cauza conștiinței. Iar dacă cineva vă spune: „Aceasta este jertfită”, nu mâncați, din cauza celui care v-a atenționat și din cauza conștiinței. Spun însă nu de conștiința ta, ci a altuia. Pentru că de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia? Dacă eu iau parte cu mulțumire, de ce sunt insultat pentru aceea pentru care eu mulțumesc? Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu. Nu dați prilej de poticnire nici iudeilor, nici grecilor, nici Adunării lui Dumnezeu, după cum și eu caut să plac tuturor în toate, căutând nu folosul meu, ci pe al celor mulți, ca să fie mântuiți. Fiți imitatorii mei, cum și eu sunt al lui Hristos.

Un creștin credincios este un om liber: totul îi este îngăduit. Asta înseamnă ceva. Dar un creștin credincios este și un om cu simțul responsabilității. De aceea el se întreabă: este util (pentru alții) și (îi) zidește (pe alții)? El vrea să țină seama de alții în tot ceea ce face. În capitolul 6.12 ai citit ceva similar. Acolo era cuvântul „îmi [mie]”. Era vorba despre atitudinea ta personală față de mâncare și despre faptul dacă te lași stăpânit de ea. Aici este mai general (cuvântul „mie” nu apare), și este vorba despre mâncarea jertfelor aduse idolilor. Deci se leagă direct de pasajul anterior, unde era vorba despre comuniunea cu Hristos sau comuniunea cu demonii. Aceasta are legătură cu practicarea serviciului divin.

Credincioșii din Corint știau deci că nu puteau participa la serviciile de jertfă păgâne fără a intra în comuniune cu demonii, care stăteau în spatele idolilor. Înseamnă asta că trebuiau să verifice în viața de zi cu zi dacă carnea pe care o cumpărau nu era în vreun fel legată de idoli? Nu, nu însemna asta. Tot ceea ce creația oferă ca hrană provine de la Dumnezeu și Îi aparține. În 1 Timotei 4.4 scrie: „Pentru că orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, dacă se ia cu mulțumire”. Poți să te bucuri în deplină libertate de tot ceea ce Dumnezeu îți dă ca hrană. [Există două excepții: Faptele apostolilor 15.20,29.] Poți chiar să accepți invitația unui necredincios, dacă te invită să mănânci la el. Nici atunci nu trebuie să-ți faci griji cu privire la proveniența cărnii care ți se servește. Dacă accepți invitația unui necredincios, este propria ta decizie. Aici scrie: „vreți să mergeți”. Asta înseamnă că ai cântărit această invitație înaintea Domnului și ai ajuns la convingerea că este corect să mergi acolo. Atunci Domnul îți va da și ocazia să dai mărturie despre El. Astfel, vei începe cu siguranță masa cu rugăciune.

Altfel este dacă cineva îți spune că ai în fața ta o bucată de carne, care a fost jertfită anterior unui idol. Atunci nu trebuie să o mănânci. Nu pentru că ar fi devenit brusc o altă carne pentru tine, ci din cauza celui care îți spune asta. Celălalt nu este evident liber în conștiința sa. Las-o atunci, pentru a veni în întâmpinarea celui alt în slăbiciunea lui. Așa acționează dragostea. Căci dacă, în ciuda remarcii lui, ai mânca totuși din carne, celălalt ar avea impresia că ești de acord cu părerea lui și că și tu consideri că idolii au valoare. Pentru tine, desigur, nu este cazul. Libertatea ta nu poate fi judecată de conștiința altuia. Tu mulțumești lui Dumnezeu pentru mâncarea ta și nu te gândești la idoli!

Multe întrebări referitoare la dacă poți face sau nu ceva, se rezolvă dacă te întrebi dacă poți mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. Acest verset poate fi numit regula de aur a vieții creștine. Dacă totul în viața noastră este orientat spre gloria lui Dumnezeu, acest fapt se va vedea și în

lucrurile cele mai obișnuite ale vieții noastre. Fie că este vorba de mâncare sau băutură sau orice altceva, în viața unui creștin credincios totul ar trebui să fie spre gloria lui Dumnezeu. Atunci nu mai este loc pentru „eu”-l propriu. De fapt, este foarte frumos să privim viața creștină din această perspectivă. A fi creștin nu este ceva negativ, care implică o serie de interdicții, ci dimpotrivă, este ceva pozitiv. Viața ta poate fi spre gloria lui Dumnezeu până în cele mai mici detalii. Ce este mai normal decât a mânca și a bea? Poți să o faci pentru gloria Lui. Poți să te bucuri de asta. Dumnezeu ți-a dat și „gustul” pentru asta, deși nu ar trebui să acordăm prea multă importanță acestui fapt, astfel încât să mâncăm doar ceea ce ne place. Chiar și ceea ce nu este pe gustul nostru, dar pe care îl primim de la Dumnezeu, putem să-l folosim pentru gloria Lui și să-I mulțumim pentru asta.

Dar orice ar fi, putem să o facem într-un mod care îl glorifică. Munca ta sau studiile tale, timpul liber, prietenia, relațiile tale, în toate poți să-L incluzi pe Dumnezeu. Dacă trăiești astfel, viața ta capătă cu adevărat sens. Atunci poți să mergi oriunde și să faci orice. Totul este permis, nu-i așa? Am auzit odată de un tânăr care se întreba dacă ar putea merge la stadion să vadă un meci de fotbal. Era o perioadă în care nu avea nimic altceva de făcut. Oare Domnul ar fi fost de acord? A vorbit cu un frate mai în vârstă despre asta. Fratele i-a dat următorul sfat: „Du-te la stadion și ia cu tine suficiente tractate, pentru că vei întâlni acolo mulți oameni care nu-L cunosc încă pe Domnul Isus.” Înainte mergeam uneori la o cafenea pentru a căuta puțină distracție. Și acum mai merg uneori, dar cu o grămadă de broșuri evanghelice, pe care să le dau tinerilor.

În orice caz, este important să nu fii o piedică pentru alții, nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Adunarea lui Dumnezeu. Din aceste trei grupuri este alcătuită întreaga omenire. Fiecare persoană aparține unuia dintre aceste trei grupuri. Fie ești iudeu, fie păgân, fie aparții Adunării lui Dumnezeu. Fiecare dintre aceste trei grupuri are propriile sale caracteristici. Trebuie să ții cont de asta, altfel vei fi o piedică. O pricină de poticnire înseamnă că faci ceva prin care rănești sau respingi pe ceilalți, ceea ce ar putea fi evitat printr-o abordare mai prudentă.

Dacă un iudeu adevărat vine în vizită la tine, nu-i servi carne de porc. Pentru el, asta ar însemna că îl îndemni să facă ceva ce îi este interzis de Lege. I-ai răni conștiința și ai pune la îndoială creștinismul tău.

Ai de-a face cu păgâni în fiecare zi. Lasă lumina ta să strălucească prin tot comportamentul tău de creștin. Fii un exemplu în felul în care îți faci munca, îți petreci timpul liber, te porți cu ceilalți, cum vorbești și cum taci. Daniel este un frumos exemplu de cineva care s-a remarcat în mediul său necredincios. „Dar n-au putut să găsească nimic, nici o greșală, pentru că el era credincios și nu se găsea în el nici vină, nici greșală” (Daniel 6.4).

Și apoi Adunarea lui Dumnezeu. Tu faci parte din ea. Ești înconjurat de celelalte mădulare ale ei. Tot ceea ce faci are o influență asupra întregii Adunări. Nimic din întreaga ta viață, nici măcar gândurile tale, nu este exclus. Nu ești separat de Adunare nici măcar pentru o clipă. În cazul iudeilor și al păgânilor, acest fapt este cu siguranță adevărat. Ai de-a face cu ei doar atunci când intri în contact cu ei. Dar în Adunare este altfel. Tu însuși faci parte din ea. Fii constructiv în atitudinea ta. Gândește-te la lucruri bune pentru celelalte mădulare! Fii gata să ajuți! Nu critica în mod distructiv! Spiritul criticii distructive a devenit deja o piedică pentru unii în Adunare. Poți fi critic, dar critica ta să fie constructivă (vezi din nou versetul 23b). În timp ce versetul 32 conține o avertizare să nu faci ceva, versetul 33 este o îndemnare să faci ceva; Pavel spune că trebuie să-l imităm pe el, așa cum el l-a imitat pe Hristos.

Capitolul 10

A fi plăcut tuturor în toate lucrurile este foarte greu. Dar scopul este ca ei să fie mântuiți. Urmărești tu mereu acest țel? Atunci nici tu nu vei căuta propriul tău avantaj. Deci, trebuie să te adaptezi întotdeauna la celălalt și să faci ceea ce spune sau cere el? Da, desigur în limitele stabilite de Dumnezeu și pe care le găsești în Biblie și în relația ta cu Domnul. Gândește-te din nou la invitația unui necredincios care te roagă să mănânci cu el. Despre Domnul Isus s-a spus: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă împreună cu ei” (Luca 15.2). Doar nu crezi că Domnul S-a adaptat la ei într-un mod care ar fi dezonorat numele Tatălui Său? În felul acesta L-a imitat Pavel pe Domnul, și la fel îl poți imita tu pe Pavel.

Citește din nou 1 Corinteni 10.23-33; 11.1. - Verifică dacă poți să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru tot ceea ce faci sau intenționezi să faci.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/10>